

Teodora Matei, Lucian-Dragoș Bogdan
Un străin în Regatul Assert

Copyright © Teodora Matei, Lucian-Dragoș Bogdan
Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEI, TEODORA

Un străin în Regatul Assert/Teodora Matei, Lucian-Dragoș Bogdan –

București: Tritonic Books, 2018

ISBN: 978-606-749-355-9

I. BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 214/august 2018
Bun de tipar: septembrie 2018
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Teodora Matei, Lucian-Dragoș Bogdan

UN STRĂIN ÎN REGATUL ASSERT

Cuprins

Capitolul unu , sau despre întâlnirea lui Sir Arlington Cuttler cu negustorii din Quicho și ce se poate afla la un pahar de vorbă	7
Capitolul doi , sau despre cum ne întoarcem cu câțiva ani în urmă, ca să le cunoaștem pe Greta, Anelis și Katarina	21
Capitolul trei , sau despre ce vești află cei de la curte și cum se schimbă viața unor fete	41
Capitolul patru , sau despre grijile capetelor încoronate și viitorul regatului	62
Capitolul cinci , sau despre cum poți ajunge dintr-un om de rând un curtean de seamă, aproape peste noapte	79
Capitolul șase , sau despre planuri de viitor și ce înseamnă, de fapt, să fii ursitoare	103
Capitolul șapte , sau despre ce leacuri ciudate mai are știință Øthun și ce-a mai adus de prin țări îndepărtate	122
Capitolul opt , sau despre obiecte care se mișcă pe sub apă și prin văzduh, precum și despre cum e să te-ntorci acasă după ce ai trăit la Curte	142

Capitolul nouă , sau despre cum zboară timpul când sunt atâtea de făcut	171
Capitolul zece , sau despre Cine e alături de Prinț la nevoie	195
Capitolul unsprezece , sau despre ce este de făcut atunci când toate planurile sunt date peste cap	218
Capitolul doisprezece , sau despre fenomene meteorologice periculoase și cu ce se aleg unii de pe urma lor	237
Capitolul treisprezece , sau despre cum se pun la punct unele planuri și ce se întâmplă când nu se fac altele	260
Capitolul paisprezece , sau despre cum este cu împlinirea destinelor pomenite în această carte	283
Capitolul cincisprezece , sau despre cum se încheie povestea, mai mult sau mai puțin pe placul personajelor	307
Mulțumiri	331

Capitolul unu, sau despre întâlnirea lui Sir Arlington Cuttler cu negustorii din Quicho și ce se poate afla la un pahar de vorbă

Casca roșie care-i acoperea craniul și jumătate din față strălucea în lumina dimineții. Extinse telescopul de pe ochiul stâng până la ultimul element. Ajustă focalizarea. Cele trei pete difuze de deasupra orizontului crescuseră în dimensiuni, devenind mai clare.

— Zepeline! murmură.

Începu să pedaleze vertiginos pe bicicleta prinsă în stativ. Scheletul metalic al aripilor din piele argăsită se extinse până la anvergura maximă. În timp ce catargul de ancorare se încălzea cu electricitate statică, tânărul curier se concentra asupra baloanelor ovoidale ce se apropiau. Cu mare greutate, reuși să distingă pe latura unuia dintre ele două spade încrucișate pe un fundal dungat galben cu roșu.

— Regatul Quicho...

Dinamul se încărcase. Desprinsе bicicleta din locaș și se avântă pe curenții descendenți, cu aripile întinse la maxim. Din vârful turnului spiralat al observatorului astronomic, lumea îi apărea în toată splendoarea ei. În timp ce se rotea, avu panorama întregului ținut. Insulele păreau picături de ulei colorat depuse pe întinderea nesfârșită a oceanului, de la Raza Dimineții până la sterpul și bolovănosul Amurg. Insulele Înstelate, asemenea unei inimi desprinsе din Arhipelag, arătau calea către cele două petice de pământ izolate de restul: Rătăcita și Insula Tainelor, cea cu povești de groază.

Sub el se întindea cea mai măreață insulă, Coroana Arhipelagului, cu Cetatea Wathford și orașul de la poalele sale, până la portul în care nave cu tonaje diferite dădeau naștere unui du-te – vino constant. De partea cealaltă a Pădurii Întunecate se zăreau câteva turle semețe ale Târgului Oalelor. Alte sate șerpuiau până la Râul de Argint. Planarea îi aduse în fața ochilor Muntele Cerului, dincolo de care se găseau alte târguri și Golful Focilor, una dintre atracțiile insulei pe timp de iarnă.

Ajunse deasupra cupolelor poleite cu aur ale Societății de Arte și Științe, aflată pe cea mai înaltă colină din interiorul cetății. Clădirea centrală avea peste cinci sute de ani, cu arhitectura tipică acelor vremuri – ogive înălțate pe stâlpii rezistenți ai pereților întăriți cu arcuri de susținere și contraforturi. În jurul ei răsăriseră de-a lungul timpului construcții noi, moderniste, cu design futurist. Basoreliefurile greoaie din piatră evocau scene mitologice. Corespondentele acestora erau inserțiile cromate dispuse sub forma unor dispozitive fantastice. Vârfurile ascuțite lăsau locul unor cupole rotunjite ce se roteau în ritmul trecerii orelor, permițând luminii soarelui să se joace pe miile de plăcuțe care le acopereau ca

solzii unui pește. Solemnitatea orologiului vechi cu arcuri era acompaniată de clinchetul celor mai noi dispozitive cu valve și pistoane.

Curierul își adună toate puterile și, atent să nu fie dat peste cap de vreun vârtej de aer, începu să strige prin portavocea cuplată la gură:

— Vin negustori din Regatul Quicho! Vin negustori din Regatul Quicho!

Întotdeauna îi plăcea efectul anunțurilor sale. Larma de dedesubt se oprea ca la comandă și toate capetele se înălțau spre cer. Spre el. Apoi, după ce locuitorii prindeau înțelesul vorbelor sale, agitația se stârnea din nou, de data aceasta cu alt scop. Curierul continuă să strige până când dinamul se descărcă aproape complet. Căută un loc potrivit pentru aterizare. Aceasta era partea cea mai dificilă, care-i aducea fiori reci pe șira spinării după adrenalina coborârii.

Se spunea despre el că era unul dintre cei mai buni tineri curieri ce trăiseră vreodată în cetate. Era oarecum un oximoron – în general, curierii nu apucau să ajungă la bătrânețe. Sau cei care ajungeau nu mai erau curieri de multă vreme, de când pierduseră vreo parte importantă a corpului lor.

El rezista de aproape doi ani, ceea ce era o performanță deosebită. Nu-și pătă blazonul și rămase în funcție și după acea coborâre. Chiar dacă avea spini, tufișul în care ateriză îl feri de orice probleme grave.

*

Legenda spune că demult, tare demult, gigantul Samalaeh și-a trăit ultimele clipe de viață în brațele prea-iubitei sale nimfe, Adriadae. Din sângele viteazului ucis de oamenii din stele și din lacrimile frumoasei semizeite s-au format insulele

Arhipelagului. Se mai zice că între ele sunt legături atât de puternice precum durerea celor doi când viața părăsea un singur trup.

Primii locuitori cunoscuți ai acestor locuri au fost kagelicii. Adeseori, triburile lor s-au războit între ele pe lucru de nimic, însă în fața cotropitorilor străini s-au unit ca un singur popor. Timp de milenii au dus războaie, au vânat, au pescuit, au făcut comerț. Însă Popoarele Mării, nomazii care vreme de trei secole au terorizat toate arhipelagurile lumii, au reușit să distrugă structurile existente, instaurând o perioadă de haos. Misterioșii sahi, conduși de legendarul rege Assertius Păralb, au găsit un arhipelag nepregătit să facă față unei civilizații net superioare ca și organizare sau cultură.

În decurs de doar câțiva ani, aceștia au reușit să supună toate insulele, formând un regat pe care l-au denumit după conducătorul lor. Deși au fost absorbiți de-a lungul generațiilor de populația autohtonă, Regatul Assert a rămas unitar și s-a dezvoltat tot mai mult, ajungând una dintre cele mai importante puteri din...

Prin fereastra deschisă, Sir Arlington Cuttler auzi anunțul curierului odată cu toți ceilalți colegi savanți. Din fericire, colocviul la care participau se desfășura la ultimul etaj, așa încât fură scutiți de sunetele neplăcute cauzate de aterizarea în tufiș. Întreruperea era binevenită. Ca de fiecare dată, discuțiile se ambalaseră până la cote paroxistice și trei dintre cei mai eminenți savanți aruncau literalmente flăcări prin duzele spirtierelor ce le accesoriau partea metalizată a costumelor.

Vizitele zepelinelor nu erau un eveniment cotidian. Regatul Assert se afla la o distanță destul de mare de mările arhipelaguri ale lumii. Dar reprezenta o destinație căutată

datorită bogăției și prosperității sale, resurselor naturale, sau produselor locale. Iar o escadrilă de trei zepeline prezenta promisiunea unor mărfuri exotice menite să întrerupă monotonia.

Doar Sir Polton, mereu nemulțumit, bombăni la adresa neînsemnatului eveniment și-și apostrofă colegii de breaslă pentru că se comportau precum cei săraci cu duhul, de la periferii. Dar nimeni nu stătu să-l asculte. Se repeziră cu toții la parter, spre porțile masive acționate de pistoane pufâind greoi. Câteva minute mai târziu, strada îngustă ce cobora colina era plină de soliteruri și duplexuri, claxonând de zor în mijlocul unui nor de aburi.

Sir Arlington Cuttler era, ca orice savant, un excentric. Nu-și cumpărase un vehicul tradițional cu roți, capabil să ruleze cu viteză. Optase pentru un pășitor – o cabină semisferică purtată de șase picioaroange metalice retractile. Mult mai lent decât mașinile obișnuite, se descurca mai bine pe teren accidentat, atunci când pietrele din pavaj erau acoperite de noroi sau de zăpadă și, mai ales, în cazul aglomerației. În plus, ocupa mult mai puțin spațiu datorită amplasării cazanului cu apă dedesubtul cabinei, nu în spatele ei. Fjordur, inventatorul său, nu lăsase nimic la voia întâmplării. Interiorul cabinei avea designul unui tron cu spătarul din flăcări cromate, iar bordul din lemn lăcuit era plin de manete și roțițe ce îndeplineau o sumedenie de funcții – de la condus până la cele ale unui sextant sau ale unei rigle de calcul. Coloritul pășitorului, azuriu cu argintiu, contrasta în mod plăcut cu interiorul corai al cabinei.

Dar vehiculul era doar ultimul dintre accesoriile savantului. Jobenul care-i acoperea capul se putea transforma, acționând un sistem de pârghii, în șepcuță cu cozoroc pentru

zilele prea însorite, umbrelă pentru ploaie, sau cușmă cu urechi pentru ger. Nu avea probleme cu vederea, ochelarii cu trei ordine ajustabile de mărire asigurându-i protecție împotriva luminii solare. Sub costumul impecabil cu accesorii cromate, mâna stângă era cuplată la o mică mașină de scris. Arlington dobândise dexteritatea de a tasta câteva zeci de cuvinte pe minut la micul aparat. Banda de imprimare, lată de cinci degete, se aduna pe doi tamburi prinși pe spate, așa cum un arcaș își purta tolba cu săgeți.

În aglomerația produsă de mulțimea grăbită spre Câmpul Depărtărilor, pășitorul său își demonstra cu adevărat utilitatea. În timp ce mașinile colegilor pufăiau nervoase în ambuteiajul creat pe strada îngustă care cobora de la clădirea Societății de Arte și Științe, vehiculul său își extindea picioarele rezistente, căutând puncte de sprijin. Fjördur le făcuse suficient de lungi încât să treacă peste obstacole mai înalte decât un stat de om. Iar asta îi permitea acum lui Arlington să depășească tacticos viermuiala de soliteruri și duplexuri ale nerăbdătorilor ce aruncau nădușiți sudălmi în stânga și-n dreapta.

Odată ajuns în Bulevardul Castanilor, ce dădea spre Palatul Regal, circulația devenea mai ușoară. Asta până la Poarta de Est, dincolo de care se ajungea în oraș și suburbii. Dacă în cetate se respectau cât de cât unele reguli de bună-cuviință în trafic, aici era un talmeș-balmeș de nedescris. Arlington trebuia să aibă mare grijă ca vârfurile picioarelor mecanice să nu se înfigă în spatele vreunui nenorocit, sau ca un grup dezorganizat să nu-i răstoarne mașinăria. Cu cât mergea mai sus, centrul de greutate era mai puternic afectat de lovirea unuia dintre picioare, în timp ce deplasarea la nivelul solului ar fi fost lentă și l-ar fi expus riscului de tamponare în acel mușuroi ambulant.

Dar Arlington ajunsese la binecuvântata vârstă de treizeci și două de primăveri, când hotărârea tinereții își mai pierduse din nerăbdare, iar înțelepciunea maturității începea să ia locul impulsurilor nesăbuite. Își strecură cu multă agilitate mașinăria prin gloata aceea de oameni pedestri și motorizați, fie ei negustori sau sărăntoci. Îi trebuia aproape două ore până trecu de ultimele case. Intră pe Drumul Fermelor, care ducea spre câmpurile mănoase din partea de răsărit a insulei. O suprafață de câteva hectare fusese păstrată, la porunca Regelui, pentru portul aerian. Pe ea fusese ridicat un zигurat terminat cu cel mai înalt far pe care arhitecții regatului îndrăzniseră să-l proiecteze. Construcția rezistase cu brio în fața celor mai puternice furtuni, chiar dacă strălucirea ornamentelor cromate se pierduse deja de multă vreme.

Lângă zигurat fuseseră ridicate catarge de ancorare, secondate de trolii folosite pentru a trage jos aparatele de zbor. Duduitul surd și fumul gros semnalau faptul că acestea fuseseră puse în funcțiune. Bazarul improvizat lângă catarge revenise brusc la viață. Sclavii munceau de zor să curețe tarabele. Greblaseră aleile năpădite de iarbă, pregătindu-le pentru neguțătorii de peste mări.

Arlington ajunsese acolo pe când munca acestora se apropia de sfârșit și primul zepelin începuse manevrele de ancorare. Profitând de statutul său, reuși să treacă de rețeaua de soldați ce înconjurase deja perimetrul, înainte ca mulțimii să-i fie îngăduit același lucru. Își parcă vehiculul într-o nișă de lângă zигurat. Un alt avantaj al invenției lui Fjördur era acela că, după ce se oprea, mașinăria își plia picioarele, ocupând mult mai puțin loc chiar și decât un soliter.

Gărzile aveau consemnul de a nu lăsa pe nimeni să se apropie de bazar înainte ca neguțătorii străini să-și fi așezat

marfa. Arlington rămase deoparte, privind cum călătorii străini coborau produsele aduse din țări îndepărtate. Primii colegi savanți își făcură apariția după multă vreme – doar aceia suficient de înțelepți încât să-și abandoneze vehiculele și să continue drumul pe jos. Cum aproape toată marfa fusese adusă deja la sol, iar neguțătorii aranjaseră o parte din ea pe tarabe, gărzile se dădură la o parte pentru a face loc mulțimii.

Profitând de poziția în care se afla, Arlington avusese vreme să observe mărfurile descărcate din cale. Erau de toate, de la nestemate, mirodenii și mătăsuri, la mașinării, animale exotice, ba chiar sclavi. Savantul se îndreptă spre un negustor corpulent, cu fața smeadă. Pe cap avea un turban accesoriat cu diamante prinse în buloane. O podoabă atrăgea atenția: un mecanism în formă de pană ce ticăia, animat de un sistem simplu de roți dințate. În urechea stângă îi atârna un cercel asamblat din trei piese lucrate cu mare migală, fiecare dintre ele întruchipând o miniatură a unui animal fantastic.

— Jamaillac!

— Arles! hohoti vizitatorul, cu bărbia dublă tremurând. Își întinse mâinile groase și-l prinse într-o îmbrățișare asudată. Me bucăr che ghesesc senetos la tine! Totul este bine?

Vorbea cu accentul tipic al locuitorilor Provinciilor Submaleze, dar o făcea mult mai corect decât alții. Existau comercianți capabili să se înțeleagă doar prin semne.

— Sunt bine, doar puțin îmbătrânit.

Arată firele decolorate apărute în mijlocul favoriților roșcați. Jamaillac hohoti din nou și-l bătu cu palma pe obraz într-un gest afectuos. Dacă ar fi fost vorba de vreun coleg, Arlington ar fi reacționat violent la manifestarea cu pricina. Dar, când era vorba de submalezi, se învățase cu lipsa lor de etichetă și de inhibiții.

— Bănuiesc că ai ceva și pentru mine, nu?

— Desigur qe am adūs!

Neguțătorul își desprinse de pe costum palmele asudate, cu degetele pline de inele. Începu să scoțoască în bagaje încă nedesfăcute, stivuite în spatele lui. Dădu la o parte saci și mută cutii, până descoperi vederii un set de trei seifuri de dimensiune medie, legate între ele cu lanțuri nichelate. Lucrătura de pe partea frontală – cu peisaje în relief, animate de lumina soarelui – le arăta clar proveniența din partea cealaltă a globului. Jamaillac bătu cu palma într-una dintre cutii.

— Am adūnat la ele qū mūlt efort de peste tot pe unde am mers. In qūtia mare sūnt animale si peseri impeiate din peste zese insūle. In sea mijlosie tratate de istorie, medisine, jeografia, botanice si zoolojice, copiate din biblioteci de renūme. Iar in qūtia miqe, plante si tinctūri qare nū se ghesesc pe aisi.

— Jamaillac, ești o comoară! nu-și putu ascunde entuziasmul Arlington.

De când își începuse studiile la Universitate, visase să călătorească în țări îndepărtate, alături de expediții științifice. Din păcate, actualul Rege nu era preocupat să cheltuiască bani trimițând zepeline sau vase cu aburi în întreprinderi riscante către alte țări. În timpul lungii domnii a tatălui său, Regele Desmond al IV-lea, țara cunoscuse un progres uimitor, prinsese curaj să se deschidă spre lume. Tagma savanților ajunsese atunci la mare preț, iar Societatea de Arte și Științe luase un avânt considerabil. După moartea sa, urmase la tron fiul cel mare. Bolnăvicios, acesta lăsase cârmuirea pe mâinile miniștrilor, care încercaseră să se căpătuiască. Sătulă de corupția ce amenința să paralizeze regatul, sora lui încercase o lovitură de palat.

Urmase o perioadă de haos; fiecare dintre cei unsprezece copii jinduisă să pună mâna pe tron. Puterile se divizaseră,

țara slăbise; tot ce clădise bătrânul Desmond păruse că avea să se ducă pe apa sâmbetei. Cu ajutorul unor mercenari străini, Edward reușise să-și asasineze frații și surorile, preluând puterea. În semn de recunoștință pentru ajutorul oferit, mercenarii primiseră Insula Întunecată, nelocuită până atunci. Noul Rege, devenit Edward al II-lea, se căsătorise cu Hansa, fiica unei familii nobiliare care ar fi putut spera la tron dacă stirpea lui Desmond s-ar fi stins – punând astfel capăt oricărei rivalități pentru putere. Apoi începuse reconstrucția regatului, căutând să-i redea stabilitatea și strălucirea din vremea tatălui său.

Țara prosperase de-a lungul anilor. Totuși, exista un nor care umbrea fericirea conducătorilor: Hansa nu reușea să aibă copii. Poporul era la fel de îngrijorat, pentru că nu dorea să mai treacă din nou prin haosul creat la moartea lui Desmond. Toate rugile, știința și leacurile se dovediseră fără folos. Iar când Regina trecuse de vârsta când mai putea da un urmaș tronului, Edward al II-lea păruse a-și pierde interesul pentru dezvoltarea regatului. An după an, lucrurile merseseră înainte din inerție, îndreptându-se spre un viitor care se anunța sumbru.

Arlington nu-și pierduse speranța. La fiecare colocviu încerca să-l convingă pe Sir Polton să prezinte în fața Regelui argumente pentru deschiderea față de lume. Să-l ajute să vadă avantajele unor expediții de cunoaștere a ținuturilor îndepărtate. Știa că era un efort dublu: întâi trebuia să-l urnească pe președintele Societății de Arte și Științe din pesimismul său și abia apoi să spere că-l putea smulge pe Rege din indiferență. Încă visa la expediția ce i-ar fi permis să adune note de călătorie pe rulourile de hârtie cuplate la mașina de scris.

Până atunci, se mulțumea cu puținele materiale aduse din peregrinările lor de unii negustori deveniți prieteni.

— Te voi răsplăti cu vârf și îndesat, Jamaillac! Nici nu știi ce mare bucurie mi-ai făcut! Meriți un rând de băutură!

Negustorul gras râse, iar cutele de grăsime aproape că ascuseră vederii ochii negri, jucăuși. Își scărpină nasul lătăreț acolo unde era străpuns de un inel aurit.

— Qü mare bunăvoință accept invitația la apus. Arată spre mulțimea care se călca în picioare pe aleile bazarului: Acum este vremea pentru afasuri.

Arlington aprobă.

— Ne vedem când se face noapte, la Doi Flodey Mov?

— De aqord!

Savantul plăti, spre marea satisfacție a comerciantului, apoi privi în jur. Bazarul gemea de oameni care studiau mărfurile și se tocneau pentru ele. Jamaillac îi oferise suficiente lucruri încât să-i ostoiască dorul de lucruri de pe alte meleaguri, cel puțin până în dimineața următoare. N-avea sens să se îmbulzească acum. Cu siguranță că neguțătorii nu scosuseră la vânzare tot ce aveau. A doua zi, tarabele urmau să fie la fel de pline. Prin urmare, Arlington renunță la târguiești pentru ziua aceea și căută din priviri trei sărântoci dispuși să câștige un ban transportându-i seifurile la reședința sa.

*

Localul Doi Flodey Mov avea un aer straniu. Lumina lămpilor cu gaz îmbrăcate în sticlă colorată crea o atmosferă aparte. O mașinărie gigantică – un fel de caracatiță cu douăsprezece tentacule mecanice – trona în mijloc, iar barmanul folosea un sistem complex de manșe și volane pentru a servi clienții așezați la mesele din jur.

Arlington apucă să bea un rând de cidru dulce înainte ca Jamaillac să-și facă apariția. Era însoțit de un ins înalt, cu părul